

Sygnatura akt VI Ka 950/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **26 listopada 2019** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący sędzia Piotr Mika

Protokolant Monika Dąbek

przy udziale Donaty Janickiej Prokuratora Prokuratury Rejonowej G.w G.

po rozpoznaniu w dniu 26 listopada 2019 r.

sprawy **K. R.** ur. (...) w K.

syna J. i J.

oskarżonego z art. 178a§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 29 sierpnia 2019 r. sygnatura akt IX K 283/19

na mocy art. 437 § 1 kpk i art. 636 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 20 zł (dwadzieścia złotych) i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 600 zł (sześćset złotych).

Sygn. VI Ka 950/19

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 sierpnia 2019 roku w sprawie o sygn.. IX K 283/19 Sąd Rejonowy w Gliwicach:

1. oskarżonego K. R. uznał za winnego tego, że w dniu 21 października 2018 roku około godziny 9.15 w G. na ulicy (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości wyrażającym się zawartością alkoholu w wydychanym powietrzu na poziomie 0,35-0,46 mg/l prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny - samochód osobowy marki B. o nr rejestracyjnym (...), to jest występku z art. 178a § 1 k.k. i za to na mocy powołanego przepisu w związku z art. 33 § 1 i 3 k.k. skazał go na karę grzywny w wysokości 120 stawek dziennych, wysokość jednej stawkiiennej ustalając na 50 złotych;
2. na mocy art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat;
3. na mocy art. 63 § 4 k.k. na poczet orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych zaliczył okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 21 października 2018 roku do dnia 29 sierpnia 2019 roku;

4. na mocy art. 43a § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w wysokości 5000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

5. na podstawie art. 627 k.p.k. oraz art. 3 ustęp 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki w kwocie 90 złotych oraz opłatę w wysokości 600 złotych.

Apelację od wyroku wywiódł obrońca oskarżonego, który zaskarżając orzeczenie w całości zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, który miał wpływ na jego treść, a polegający na błędnym przyjęciu przez Sąd meriti, że wina oskarżonego i stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu są na tyle znaczne, że w konsekwencji tego w przedmiotowym stanie faktycznym niemożliwe jest zastosowanie wobec K. R. dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania karnego, podczas gdy z materiału dowodowego przedmiotowej sprawy, ocenionego wszechstronnie według zasad wiedzy i doświadczenia życiowego wynika wniosek dokładnie przeciwny.

W oparciu o tak postawiony zarzut obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i warunkowe umorzenie postępowania wobec oskarżonego w oparciu o art. 66 § 1 k.k. i art. 67 § 2 k.k. na okres dwóch lat, orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 1 roku i orzeczenie na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 3000 zł.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy jest bezzasadna.

Jedyną i wyłączną przeszkodą dla uwzględnienia apelacji postulującej o zastosowanie wobec oskarżonego środka probacyjnego w postaci warunkowego umorzenia postępowania jest znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego stanowiący zgodnie z treścią art. 66 § 1 k.k. negatywną przesłankę stosowania tego środka. W pełni podzielając stanowisko skarżącego o konieczności kompleksowej oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu na gruncie wynikającego z art. 115 § 2 zamkniętego katalogu okoliczności wyznaczających ten stopień, wskazać w szczególności należy, że rodzaj naruszonych przez oskarżonego obowiązków i reguł ostrożności, stopień naruszenia tych ostatnich oraz okoliczności popełnienia czynu.

Bez wątpienia naruszony przez oskarżonego obowiązek zaniechania prowadzenia pojazdu mechanicznego w ruchu drogowym przez osobę nietrzeźwą uznać należy za obowiązek o charakterze kardynalnym i bez którego nie można zapewnić bezpieczeństwa dla mienia, życia i zdrowia uczestników ruchu drogowego. Pomiędzy wskazanym obowiązkiem a naruszonymi przez oskarżonego regułami ostrożności zachodzi ścisły związek. Reguły te wyznaczają oczywisty i niepodlegający kwestionowaniu standard użytkowania pojazdów mechanicznych w ruchu drogowym w warunkach zapewniających pełną sprawność fizyczną i psychiczną osoby kierującej pojazdem, co stanowi niezbędny warunek dla bezpieczeństwa w ruchu lądowym. Wbrew wywodom apelującego brak w sprawie jakichkolwiek podstaw dla uznania, że ustalony przez sąd meriti stopień nietrzeźwości oskarżonego (0,35 -0,46 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu) świadczy o nieznacznym czy też niewielkim stopniu naruszenia reguł ostrożności. Nawet odnosząc ustalone wartości do progu oddzielającego stan po użyciu alkoholu od stanu nietrzeźwości wskazać należy, że próg ten (0,25 mg/l) został przekroczony w sposób jednoznacznie istotny. Bez wątpienia przy tym uznać należy, że okolicznością zasadniczo zwiększającą poziom szkodliwości społecznej czynu oskarżonego do poziomu uniemożliwiającego zastosowanie wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania, są okoliczności popełnienia czynu. Wskazać w szczególności należy, że oskarżony znajdując się w stanie nietrzeźwości prowadził pojazd mechaniczny od miejsca swojego zamieszkania w K. ul. (...) do miejsca zatrzymania w związku z kontrolą drogową, tj. do G., ul. (...). Oskarżony wg wskazań aplikacji (...) musiał więc przejechać prowadząc pojazd w stanie nietrzeźwości co najmniej 36 km. Przebyty przez oskarżonego odcinek drogi w sposób jednoznaczny wyznacza wysoki poziom stworzonego przez niego abstrakcyjnego zagrożenia dla życia, zdrowia i mienia innych uczestników ruchu drogowego. Fakt niewyrządzenia szkody, jak też niestworzenia realnego zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu

drogowym to okoliczności, które nie stanowią znamion czynu z art. 178a § 1 k.k. i ich niewystąpienie nie może przesądzać o tym, czy stopień społecznej szkodliwości tego rodzaju czynu jest znaczny czy też nie.

Mając na uwadze powyższe argumenty i nie dostrzegając także innych niż podniesione w apelacji obrońcy uchybień, a podlegających uwzględnieniu z urzędu, zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.

Wobec nieuwzględnienia apelacji wywiedzionej przez obrońcę oskarżonego zgodnie z art. 636 § 1 k.p.k. obciążono oskarżonego wydatkami postępowania odwoławczego, na które to wydatki złożył się jedynie ryczałt za doręczenie pism i wezwań wynoszący 20 złotych. Zgodnie z art. 8 ustawy o opłatach w sprawach karnych oskarżonego obciążono także opłatą za nieuwzględnioną apelację skierowaną przeciwko rozstrzygnięciu o karze. Wysokość tej opłat odpowiada wysokości opłaty za karę orzeczoną przez sąd I instancji, tj. 10% kwoty grzywny.